

Stackars

Patricia

Leitch

Lilla

Misja

 SAGA
EGMONT

Stackars

Patricia

Leitch

Lilla

Misja

Patricia Leitch

Stackars lilla Misja

Saga

Stackars lilla Misja

är översatt från engelska av Gunvor Håkansson efter

First pony

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1979, 2019 Patricia Leitch och SAGA Egmont, an imprint
of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711864906

1. E-boksutgåva, 2019

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

Där inne i den lilla kala hagen stod en brun ponny med baken vänd mot det piskande regnet. Hon höll huvudet så lågt att nosen nästan vilade mot marken.

— Där är hon, sa Karen. Misja, Misja! ropade hon högt för att höras över vinden.

Vid ljudet av hennes röst vände ponnyn sig om, spetsade öronen och skrittade långsamt fram till dem.

— Å, så mager hon är, flämtade Sandy.

— Ja, stackars liten, sa Karen medlidsamt.

1

— Såja, Floss, viskade Sandy Holden lugnande till skimmeln som hon red när en väldig långtradare dundrade förbi bara några centimeter från hästens bakdel.

Floss tog några galoppsteg, slet i bettet och rullade vilt med ögonen inför den livliga trafiken.

— Ta det lugnt bara, det är ingen fara. Skritta på, du!

— Rid fram henne bakom mej, ropade miss Dinely.

Sandy kollade att det var riskfritt att passera de två ponnyerna framför och travade sedan fram.

— Håll henne här, rådde miss Dinely. Jag hade tänkt låta henne gå sist i raden idag, men eftersom hon fortfarande bråkar får hon väl gå i mitten lite till.

Nu när hon hade hästar både framför och bakom sig kände Floss sig lugnare och föll i skritt. Hon hade inte varit vid ridskolan i Tretor i mer än två månader, och till skillnad från de andra ponnyerna var hon inte van vid den ständiga trafiken i staden.

Det här är förstås bättre än ingenting, tänkte Sandy medan den lilla raden med ponnyer och ryttare långsamt tog sig fram i vimlet på gatan. Det vore sämre att inte få rida alls, men inte är det att *rida*. Usch, jag avskyr att bo i stan!

Till ridskolan hörde ett litet ridhus där nybörjarna fick lära sig ridkonstens grunder medan de duktigare eleverna fick lära sig hoppa.

Fast det gillar jag inte heller, tänkte Sandy missnöjt. Allting är så smått där och så dammigt. Det är inte att hoppa. Och ponnyerna verkar lika utleda på det som jag.

De rör sej mekaniskt, precis som leksaker man drar upp med nyckel.

Hon stönade högt.

— Hur är det? Miss Dinely vände sig om i sadeln och log mot henne. Mår du inte bra?

— Det är stan, sa Sandy. Jag får ont i magen av den.

— Vem får inte det? suckade miss Dinely.

— Om jag fick rida på landet ändå, sa Sandy. Galoppera på ängarna, hoppa över stängsel och trava längs vägar ...

Hon såg sig om på de höga husen, på trafiken som flöt i en ändlös ström och på de två ponnyerna som långsamt följde efter.

Två minuters samlad galopp på en öppen plats var enda belöningen för att de tagit sig tvärs igenom staden.

På väg hem till stallet började Floss konstra. Hon pullade i ett och försökte ta sig förbi miss Dinely och komma i täten. När hon förstod att Sandy inte tänkte låta henne få som hon ville, började hon dansa och skygga. Hon kunde tvärstanna och stirra med uppspärrade ögon på ett barn som kom hoppande på trottoaren. Och fick hon syn på någon med ett konstigt paket, tog hon ett språng åt sidan utan minsta hänsyn till bilarna. Två gånger var Sandy nära att flyga ur sadeln och en gång, när hon manade på Floss, svarade stoet med att kasta sig upp på trottoaren och sätta av i galopp mellan fotgängarna.

— Det här är ingen galoppbana, ropade en man efter dem. Ni är ju livsfarliga.

— Ge er iväg ner från trottoaren, skrek en kvinna. Annars skickar jag polisen på er.

Det var en lättnad när de kom in på bakgatan som förde till stallet. De satt av utanför, drog upp stigbyglarna och ledde hästarna uppför cementrampen till boxarna. Sandy tränade av Floss och gned den svettiga ponnyn med en näve halm.

Hon undrade var ponnyn hade varit innan hon kom till ridskolan. Kanske hade hon bott på landet och aldrig sett en stad förrän hon kom hit till Tretor.

Pam Jones kom fram till boxen. Hon brukade skoja och säga att miss Dinely gav ponnyerna någon hemlig medicin som gjorde dem lugna i trafiken.

— Men du måste inte ha fått tillräckligt, sa hon och klappade Floss.

— Inte skötte du dej nåt vidare inte, sa miss Dinely som också kom fram till boxen. Bråkstake där.

— Ja, hon var lite besvärlig, medgav Sandy, men hon kände sej nog uttråkad, tror jag.

— Precis som ryttaren. Det måste ha smittat, sa miss Dinely. Men så här kan vi inte ha det. Hon får en månad till på sej — och har hon inte lugnat sej till dess måste hon bort.

När de hade gått talade Sandy allvar med Floss.

— Hör nu på, sa hon strängt. Här gäller det att *inte* uppföra sej. Du ska bråka, bocka, skygga allt vad du kan, hoppa upp på trottoarerna och gärna slänga av nån lite då och då! Du får inte bli nån snäll och foglig liten ponny som de andra för då kommer du aldrig härifrån. Fortsätt att bära dej lika illa åt så får du kanske komma tillbaka till landet. Förstår du?

Floss såg på henne med klara kloka ögon.

— *Jag* kan inte komma härifrån på eviga tider, sa Sandy och gned av henne lite till. Men du har chansen.

Pam och Sandy fick sällskap hem till bussen, men Sandy steg av först. Hon fortsatte långsamt till hyreshuset där familjen bodde. Det var av glas och betong precis som husen runt omkring. Inte kunde man ha en ponny på ett sådant ställe! Hon log vid tanken på att ta med sig hästen upp i hissen.

Utanför dörren till våningen lutade hon sig mot väggen och började dra av sig stövlarna för att inte smutsa ner den heltäckande mattan där inne. Medan hon slet för att få upp ett av spännena, flög dörren upp och hennes bror Dick störtade ut. Han var nära att slå omkull henne i hastigheten.

— Jaså, där är du äntligen! utbrast han. Var har du hållit hus? Jag skulle just ut och leta efter dej. Vi sitter och väntar på dej.

— Väntar ni på mej? upprepade hon förvånat. Varför då?

— Sno dej på och kom in! Pappa har nåt att berätta för oss.

— Varför kunde han inte säga det till er först och till mej sen? undrade Sandy.

— Nej, för han vill att vi ska vara samlade när han talar om det.

— Men vad rör det sej om?

— Det är det vi ska få veta nu, dumsnut!

Hon följde efter sin bror in i vardagsrummet där föräldrarna satt framför brasan. Mamman hade en bok i knät, men det verkade inte som om hon läste i den. Till och med Mali, den bruna och vita spanieln, satt på helspänn med blicken förvåntansfullt riktad mot sin husse.

— Här har vi henne, äntligen, sa Dick.

— Vad menar du med äntligen? Jag har väl kommit hem mycket senare än så här. Varför är det så bråttom?

— Lugn, sa fadern och log mot henne. Jag ville bara vänta tills ni var här allesammans innan jag talade om nyheten för er. Mamma vet vad det gäller, men eftersom ingenting blev bestämt förrän i morse, har jag inte velat säga nåt åt er två än.

— Tala om! Vad är det, pappa? undrade Dick.

— Vi ska flytta.

— Ska vi flytta härifrån? utbrast Sandy förtjust. Men varför? Och vart?

— Jag har känt till att vår fabrik skulle öppna en filial i Welbreen, och att det fanns en chans att jag skulle få förestå den. Men utnämningen blev inte klar förrän i morse. Det är faktiskt ett steg framåt.

— Welbreen, upprepade Sandy. Det ligger på landet.

— Det innebär tyvärr att ni måste byta skola, men å andra sidan kan vi skaffa oss en rymligare bostad.

— O, va bra! Toppen! utbrast Sandy.

— Tror du jag skulle kunna få ett eget rum att ha till verkstad? undrade Dick.

— Det kan tänkas, svarade fadern. Möjligheten finns.

— Är du inte glad? frågade Sandy mamman.

— På det hela taget, jo. Jag kommer förstås att sakna mina vänner här, men det ska bli skönt att komma ifrån den här våningen.

— När blir det? undrade Dick.

— Om två månader — nån gång vid påsk antagligen. Det vore ju bra om ni kunde börja i den nya skolan efter lovet.

— Det här var det bästa som kunde hända, sa Sandy. Jag skulle snart ha dött av brist på luft om jag hade tvingats bo kvar på ett sånt här ställe.

Hon nämnde ingenting om ridning och hästar. Att få flytta till landet var nog i och för sig.

Inte förrän hon hade gått och lagt sig på kvällen tillät hon sig att tänka på det där med hästar och ridning.

Även om jag aldrig kan få en *egen* ponny måste det väl finnas en ridskola någonstans i närheten. Jag kanske till och med kan bli bekant med nån som vill ha sin ponny motionerad, tänkte hon och kunde knappt ligga still i glädjen.

När Floss leddes ut från ridskolan i Tretor för sista gången, var Sandy där för att ta adjö av henne. Ponnyn

hade fortsatt bära sig nervöst åt i trafiken, och efter att ha gett henne en försökstid på en månad förklarade miss Dinely att Floss inte var att lita på. Hon satte in en annons i »Hästar och Hundar» och sålde henne så småningom till en pojke i Skottland.

— Vi klarade det, viskade Sandy som stod och höll i grimskäftet, medan mannen som körde transporten vevade ner baklämmen. Du kommer härifrån och det gör jag med. Fint ordnat, va?

Så gav hon Floss en sista sockerbit.

Hon stod kvar och såg transporten försvinna bakom vägkröken. Om en månad skulle hon stå och se sin flyttbil köra iväg när det blev hennes tur att flytta till landet. Hon tog ett skutt av förtjusning vid blotta tanken.

Så kom flyttdagen och de var på väg i bilen. Den hoppade och skumpade i hjulspåren på vägen.

— Kan du inte sitta stilla, Sandy? sa mrs Holden skarpt till dottern som hoppade upp och ner i baksätet. Jag förstår inte hur du orkar! Efter att ha gått upp klockan fyra och packat och släpat borde vem som helst vara tacksam att få sitta stilla.

— Förlåt då, sa Sandy, men jag kan inte hjälpa att det pirrar i hela kroppen. Det känns som om jag skulle explodera.

— Om du väntar i fem minuter till så är vi framme, sa fadern. Då kan du få explodera hur mycket du vill.

— Ja, mer än fem minuter till på den här usla vägen står jag inte ut med, stönade hans fru.

— Kom ihåg vad jag sa, påpekade han. Jag varnade er för att det var riktiga landet vi skulle bo på.

— Riktiga landet, upprepade Sandy i en viskning.

Och det var det faktiskt. Så långt hon kunde se i vårskymningen syntes ingenting annat än ängar,

träddungar och gårdar. Öppna fält som var som gjorda för att träna en ponny på; hagar med klungor av träd som kunde ge skydd åt en ponny som gick ute.

Hon började studsa i baksätet igen och fick en dolsk blick av Dick, som satt och läste en bok om motorcyklar. Mali som satt inklämd mellan dem började skälla.

— Sandy, suckade modern om igen. Lugna dej!

— Nu är vi nästan framme, sa fadern. Nån får öppna grinden.

Bilen stannade framför en smidd järngrind.

— Hoppa ut och öppna, Sandy, bad fadern men hon var redan på väg ut ur bilen.

Mali som kände vittringen av kaniner hoppade också ut och dök in i busksnåren.

Det knarrade rostigt när Sandy sköt upp grinden.

— Jag försöker få fatt på Mali, sen kommer jag efter, ropade hon till fadern.

— Bra, sa han och körde in på uppfarten.

Bilen försvann i en krök.

— Mali, Mali, ropade Sandy.

Det rasslade i gräset och Mali kom rusande med fladdrande öron och hängande tunga.

— Å, Mali, är det inte underbart? utbrast Sandy.

Spanieln dansade runt henne medan hon sprang mot huset. Nu kände hon sig inte längre som Sandy Holden, flickan med det raka bruna håret, hon som nästan alltid föll av när hon hoppade ett hinder högre än fyra fot. Hon var en berömd ryttarinna och hon satt på sin häst som var snabb som vinden. Ett arabiskt sto med fuxfärgad hårrem som glänste som guld i skymningen

— Fortare, viskade hon, fortare!

Och stoet ökade farten.

Hon galopperade runt kröken på uppfarten och där låg det nya huset framför henne; teglet var milt gult,